

Van studie naar werk

Mijn naam is Johan Weishaupt en net sinds maart afgestudeerd maatschappelijk werker aan de Hanzehogeschool Groningen. Ik heb tijdens mijn studie en schoolperiode het nodige doorstaan en de nodige vooroordelen moeten meemaken. Nu zul je misschien denken dat deze vooroordelen heersen bij mensen die weinig kennis hebben over mensen met een beperking. Niks is minder waar. Ik heb ervaren dat juist het speciaal onderwijs ongeveer 7 jaar geleden lage verwachtingen heeft van leerlingen met tot gevolg dat ook ik eerst beneden mijn niveau werkte. Doordat mijn ouders kennis hebben van onderwijs trokken ze aan de bel bij het speciaal onderwijs en mocht ik een aantal vakken proberen op VMBO TL niveau. Op dat moment was er binnen de school niet echt draagvlak om dit te doen. Dit bleek na ongeveer een halfjaar goed te gaan en bij een aantal vakken was ik zelfs de beste van de klas. Op dat moment had de school dat niet verwacht en met name het expertisecentrum van de school had zeer lage verwachtingen van mij. Er heersten toen ook een sfeer we moeten de leerlingen behoeden voor tegenslag. Het gegeven dat een leerling op den duur ook in de samenleving zich staande moeten houden was blijkbaar weinig oog voor. Nu 7 jaar later heeft de betreffende school meermaals aangegeven veel van mij geleerd te hebben en ze inderdaad sommige leerlingen onderschat hebben. Dit vraagt dus van mij een netwerk met kennis. Als ik deze niet had gehad en de school had ook lage verwachtingen gehad had ik nooit de kans gehad om een diploma te halen. Ik ben daarom ook zeer dankbaar dat ik een netwerk heb die mij hierin gesteund en gemotiveerd hebben. Ik realiseer mij echter dat niet iedereen uit een gezin komt die hierin kunnen ondersteunen. Ik hoop daarom dat deze school inderdaad van mij geleerd heeft en er nu geen leerlingen onder hun niveau werken. Er is niks met lager niveau, maar als je meer kunt dan je krijgt aangeboden is het zonde van het talent wat ook mensen met een beperking hebben. Het is hierbij nodig dat school leert naar de persoon te kijken en vooral hoge verwachtingen heeft van de leerlingen.

Doordat ik uiteindelijk mijn diploma gehaald heb kon ik verder studeren. Dit deed ik op een ROC. Ik vond dit een hele zoektocht. Ik merkte dat scholen toen niet gewend waren aan studenten met een lichamelijke beperking. Dit was in 2009. Ik wilde graag sociaal-cultureel werk doen. Ook hier zag de betreffende scholen weer allerlei mitsen en maren. Ze waren bijvoorbeeld bang dat ik niet kon voldoen aan de kwalificaties. Ik zou bijvoorbeeld niet mee kunnen doen aan vakken als drama. Dit bleek achteraf prima te kunnen, alleen de docenten zagen zelf de mogelijkheden op dat moment niet. Ik was de eerste student in een rolstoel op die opleiding. Uiteindelijk heb ik de opleiding met succes behaald. Stages vinden was echter hierbij een probleem. School had ook hier geen ervaring mee en het was allemaal vooral lastig en kan niet in plaats van kijken wat wel kan. Uiteindelijk heb ik mijn eerste stage toen zelf gevonden en hier hebben toen zelfs later meerdere klasgenoten stage gelopen. Ik merkte in deze periode veel weerstand bij docenten voor alternatieve lesprogramma's. Ik deed immers geen knip en plak opleiding, maar de opleiding sociaal-cultureel werker. De kwalificaties waren heel breed beschreven, dus ook het werksoort was vrij te kiezen. De docenten bleven echter steken bij werksoorten waarin het lichamelijke om de hoek kwam kijken. Uiteindelijk naar veel doorzettingsvermogen en hard werken ook deze opleiding behaald. Ik heb daarna de HBO opleiding gevolgd, omdat ik wist dat ik dan minder lichamelijk werk hoefde te doen. Hier ging de binnenkomst erg goed en de school dacht goed mee. Alle ervaringen van de afgelopen jaren kon ik toen goed inzetten. Een voorbeeld hiervan was ik wist beter welke vragen er heersten bij mensen zonder beperking. Hier had ik op het

speciaal-onderwijs nooit bij stil gestaan, want iedereen had een beperking dus dat begreep je van elkaar. Op het regulier onderwijs merkte ik dat hulp met deuren open doen of een jas uitdoen niet vanzelfsprekend is. Op het speciaal onderwijs waren hiervoor altijd assistenten. Ik heb dus in de reguliere school geleerd hulp te vragen, om te gaan met tegenslag en ook goed te reflecteren op mijzelf. De tegenslag heb ik bijvoorbeeld ook op het hbo gehad toen mijn stage onverwachts stopte. Ik moest naar wijkteams op huisbezoek en huizen waren lang niet altijd toegankelijk. Mijn stage stopte en de school had geen ander stageadres op dat moment. Veel gesproken toen met studieloopbaanbegeleider en decaan en aandachtfunctionaris studeren met een functiebeperking. Ik mocht niet alvast vakken van het andere jaar volgen, want de regel was dat eerst stage behaald moest zijn. Erg vervelend, want er was ook geen tussenevaluatie en de stagebegeleider gaf aan dat competenties wel goed waren. In deze periode ben ik op eigen initiatief in diverse commissies gegaan van school. Ik wilde wel actief blijven en ritme houden.